

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

Dijous el poble en massa, com un any abans, feu acte de fe republicana. La República comença, plena d'esperança, el segon any de vida.

ANY I

GIRONA, 16 D'ABRIL DE 1932

NOM. 11

La discussió de l'Estatut

Coneixem ja els documents parlamentaris referents a l'Estatut de Catalunya.

Davant de tots aquests elements de discussió es plantegen les següents qüestions:

Pot o no la minoria catalana acceptar un text que sigui diferent del plebiscit pel poble català?

Si pot, fins on ha d'arribar la transigència?

Intentarem donar la nostra personal opinió, com sempre modesta, sobre aquestes qüestions.

...

Maspons i Anglasesell, il·lustre jurisconsult, ha sostingut la tesi de que jurídicament no poden les Corts modificar l'Estatut, a tenor del principi de l'autodeterminació o del pacte que presidí la transformació de la República catalana en la Generalitat de Catalunya.

El pacte és cert i positiu, i el diàleg implícit, que compendia aquell moment històric, fou aquest:

—Si reconeixes la unitat de la República espanyola, jo reconeixeré la personalitat de Catalunya i reconeixeré la Generalitat.

—No en tinc prou; per a cedir el que em demanes, exigeixo el compliment d'un pacte anterior, el de Sant Sebastià.

—Compliré el pacte. Catalunya redactarà un Estatut, el votarà en plebiscit, el presentarà el Govern a les Corts com a ponència; les Corts l'aprovaran.

—Accepto la fórmula i acato el teu poder superior.

El pacte és clar. No ho és tant l'abast del mateix. Per això cal una interpretació, i per a interpretar bé, cal que ens situem en el lloc del que pacte amb nosaltres, més que no pas en el lloc en el que nosaltres estem situats. Comptat i debatut és la tàctica que la prudència aconsella en el corrent de la vida contractual mercantil. No n'hi ha prou en convenir l'estipulació d'un contracte; hi ha que discutir, precisar i fixar unes clàusules; hi ha que tenir poder per a convertir-les en llei de la voluntat de les parts.

La República està disposada a pactar, però no s'han concretat els pactes. Si es creu cegament sobirana, per mitjà del Parlament, és que no reconeix poder superior al seu; si creu a Catalunya una part d'un tot, no voldrà ni consentir que aquella imposi la llei a aquest. Pactar ja és en principi el reconeixement d'un dret recíproc, però no és obligar-se a acceptar les clàusules que vulgui una de les parts. Un conveni unilateral, no és conveni, sinó imposició; un contracte, en tan quan és bilateral, és convenció. La República, les Corts, podran modificar els termes de la fórmula votada per Catalunya, atès sobretot el concepte que tenen, errat o no, de si mateixes i de la seva sobirania. I la minoria catalana podrà transigir les diferències, perquè és un mandatari que ha de negociar una fórmula, quan no pugui fer prevaldre íntegra la voluntat plebiscitada; perquè és un mandatari que ha de tenir marge de confiança per a la negociació.

...

Si pot la minoria catalana negociar i transigir, cal senyalar els límits de la negociació i la transigència. Creiem que sols han de tenir dos límits, que són: la dignitat i la viabilitat de l'Estatut que aprovin les Corts.

No creiem haver d'explicar l'abast d'aquests límits per ésser ben entenedors.

La dignitat es condensa en el reconeixement de la personalitat i el dret de Catalunya a l'ús dels seus atributs nacionals. Si aquest ús no es veu disminuït en les coses bàsiques; si sense detriment d'aquest ús lliberrim, l'Estat té una intervenció en un pla d'igualtat, no creiem que el nostre amor propi racial n'hagi de sofrir minva. Un exemple: si és reconeix el dret del català a ésser emprat amb caràcter oficial, és secundari que tingui l'exclusivitat oficial o que comparteixi amb el castellà la co-oficialitat.

La viabilitat és aquella condició que ha de possibilitar la realitat autònoma. El primer en aquest aspecte són les finances. Una hisenda autònoma esquifada és el preliminar d'una autonomia fatalment mancada; és l'avant vigília del fracàs. La minoria catalana ha de posar en aquest punt tots els cinc sentits. La viabilitat estatutària ha de fer possible la major llibertat de moviments per part de Catalunya i ha d'evitar ingerències estranyes que per ignorància o mala voluntat, creessin conflictes i refregaments entorpidors. Per això com més precisades siguin les facultats de la Generalitat, com més reduïdes siguin les intervencions estatals, més extensa serà la llibertat de moviments d'aquella i menys seran els motius de possible conflicte.

...

Per a possibilitar un major guany de la negociació que aviat començarà, és indispensable que obrim al vent de la màxima comprensió tots els porus de l'epidermis espiritual.

Cal també que pensem que la llibertat sols amb llibertat es guanya, i que la raó i el temps són els nostres aliats.

Si la política és realitat, sols és veritable aquesta realitat, quan la posem per dret i no per atzar. La fórmula primària del "tot o res" és la fórmula anti-política dels que diverguen a cavall dels nivells romàntics. Les intransigències solament són adequades en els punts que són decisius, irreparables, per la dignitat o per la vida.

Catalunya amb un Estatut digne i viable, adquireix un instrument de formidables possibilitats, i davant d'aquestes, perquè estimem Catalunya, en tenim prou per a acceptar aquell Estatut.

Ara, que un cop obtingut no ens quedarem plegats de braços i fitarem els ulls i els propòsits horitzons enllà.

J. DE CAMPS I ARBOIX

FE D'ERRATES

En l'interessant article publicat la setmana passada pel nostre benvolgut amic senyor Rafel Portes sobre els interessos suru-tapers i el modus vivendi amb França, per error de correcció, es parlava diverses vegades de la llei francesa dita llei "cadenas", amb la grafia de llei "cadenes".

Rectifiquem l'error, que la discreció del lector ja degué esmenar.

Costa poc de donar a la multitud una bandera; com més llampant i més violada més seguidors tindrà. Però si el canvi de bandera no és un canvi d'esperit, què val?

NICOLAU D'OLWER

ANTENA

ARTICLES

El periodisme és una de les més enormes palanques dels nostres dies; no en va s'ha dit que la premsa és el quart poder de l'Estat. Avui i cada dia més, el periodisme atrau tots els escriptors i eleva les seves columnes amb treballs d'envergadura.

Arreu del món hi ha publicistes que donen la seva lligó periòdica des dels diaris; un gran rotatiu és l'empresa més formidable que ha creat l'enginyer de l'home.

Així els grans articulistes es cotten ja tant com una "star" o un gran cavall de cursa, i sovint un article d'alta volada fa els efectes d'una caputlla o d'una croada.

A casa nostra també coneixem els efectes dels grans articles. Rovira i Virgili i Gaziol, els nostres dos grans mestres de periodisme, són llegits àvidament per milers de lectors i llurs elucubracions comentades a tot arreu.

L'article de Gaziol sobre Lerroix, publicat la setmana passada a "La Vanguardia", ha sotmogut els medis polítics d'Espanya, i ha incitat profundes meditacions.

Lerroix, el cabdill, no diu gaire res al sentit de les generacions del dia, i la seva veu té ressons llunyans i estranys pel gust ambient.

Lerroix és l'illustre vestigi, però vestigi a la fi, d'un temps esvaït.

LLUITES PROFIToses

L'orientació que ha presidit l'establiment dels serveis de dispensaris a l'"Hospital de les Comarques Gironines", és quelcom que interessa de remarcar.

Es una orientació d'agermanar activitats similars per a unificar, i per tant augmentar eficàcia. Així al dispensari per a tuberculosos, s'hi ha afegit l'acció del Patronat de l'Estat, per a poder fer lluita antituberculosa. Així al dispensari de malalties venèeres, s'hi ha afegit també l'acció del Patronat de l'Estat, per a poder fer lluita antivenèrea. El mateix es farà amb el cranc a no tardar.

El bon seny d'aquesta orientació, permet assistir millor el malalt i permet sobretot de facilitar-li el medicament, sense gravar per a res el pressupost de la Comissaria.

Els resultats òptims, no s'han fet esperar, i així per la premsa hauré tingut esment de l'excel·lent balanç del dispensari de lluita antituberculosa.

Podem estar joiosos de l'excel·lent funcionament social d'aquest servei de dispensaris.

DE COS PRESENT

Els que sentin veïtats pel règim monàrquic; els que encara tinguin la magna inconsciència d'enyorar la potestat real, que es fixin un moment en aquesta xifra pavorosa, que el ministre d'Hisenda senyor Carné feu pública en son discurs del Vendrell, diumenge passat.

Des de l'any 1909 a 1931, Espanya ha després al Marroc la quantitat de 5.195.291.395'35 pessetes

D'aquesta quantitat se n'han destinat a pressupost de guerra

4.660.405.000 pessetes

L'actual moment de Catalunya

En l'esdevenidor de les nacionalitats, igual com passa amb el dels homes, uns curts períodes, unes poques circumstàncies, són les que influeixen decisivament sobre les seves principals característiques. Per a Catalunya pocs han estat ni seran els períodes ni les circumstàncies que com les actuals exerceixin tant decisiva influència en la seva història. Dijous va fer un any que fou proclamada la República Catalana i després reconeguda la Generalitat de Catalunya que, en part, va refer la unitat de la Catalunya vella que l'afany assimilista de la monarquia borbònica havia esquarterat.

Ja coneixem per la lectura que se n'ha fet al Parlament i per les publicacions inserides en la premsa, el dictamen de la Comissió parlamentària respecte a l'Estatut que Catalunya aprovà unànimament en la vibrant jornada d'agost i que, fins els no gaire optimistes, pensaven que al cap de ben pocs mesos seria acceptat per les Corts Constituents. Dissortadament, no ha pas estat així i ara és quan comencen les jornades decisives.

No creiem que sigui ara l'hora de fer un examen crític de l'encert o desercer d'actituds i actuacions. Ara és l'hora d'un assenyat i màxim esforç posat al servei de les nostres reivindicacions.

S'equivocaria de mig a mig que interpretés com a fatiga, deserció o desestiment l'aparent quietud catalanista del mes d'agost ençà. Aquesta aparent quietud és sols un marge de crèdit que Catalunya ha concedit fiada en les promeses que li han estat donades, remarcant-se les de l'actual President del Consell, a Barcelona, a València i altra volta a València; però si els catalans vegessin que les promeses havien estat enganyses, aquesta calma aparent seria substituïda per un període d'agitació que no pot preveure's fins on arribaria.

Tots els que no siguin masells prou s'hauran adonat, aquests últims dies de la febrilitat del poble català i amb quina forma el feien reaccionar la temença d'unes vacances de les Corts Constituents sense que l'Estatut tingués estat parlamentari efectiu, la publicació dels informes A i B de la Ponència econòmica nomenada, l'anunci de la imminent presentació del dictamen i els atacs més o menys directes que durant aquest temps han estat dirigits contra les justes reivindicacions que Catalunya té formulades.

Aquesta primavera serà remarcable en la nostra història pairal i dels encerts dels uns i de la comprensió i esperit lliberal i just dels altres, dependrà el futur de Catalunya i d'Espanya.

Es l'hora de que tothom compleixi el seu deure, no essent suficient que els catalanistes se'n diguin; és precis que en facin i que durant aquest període decisiu precindeixin del matís que pugui separar-los per sols obrar com a bons ciutadans catalans i deixant de costat diferències d'apreciació, per les quals ja arribarà l'hora de propugnar i ajuntar tots el seu esforç al fi que té d'ésser comú per tal de no deixar esberles obertes a l'escomesa de l'adversari inconscient o de mala fe.

Així com és precis que els catalans tots es donin compte de que en aquests moments cal prescindir de dife-

rències de matís — i fins d'altres que són essencials — tinguent en compte raons de tàctica que la importància del moment actual imposa, també cal que les Constituents, l'opinió en general i el país tot, es capacitin bé de que per a Catalunya l'aprovació de l'Estatut que lliurement s'ha donat, no consisteix pas en que li siguin fetes unes concessions més o menys amples, en que li sigui concedida una gràcia. El plet i problema que l'Estatut encarna és que per l'Estatut el titular li sigui retornat aquell mínim de drets i llibertats que són base ben seves i li són imprescindibles, de les que havia gaudit lliurement durant segles i que són imprescriptibles doncs ni anys ni segles de domini d'un poble o d'un règim opressor no han canviat l'essència jurídica dels seus drets com a nació, encara que no hagi pogut exercitar-los.

No demanem gràcia. Volem justícia. I per àmples que siguin les facultats que en aprovar l'Estatut siguin reconegudes a Catalunya, de molt no li seran retornades les facultats i drets que jurídicament li pertanyen i als que mai ha renunciat ni renunciarà.

PAULI GELI

Per l'Estatut votat pel poble

Presentat l'Estatut de Catalunya a les Corts Constituents, és el moment de demostrar novament la voluntat nacional de que l'Estatut sigui aprovat, tal com el poble el va votar en l'històric plebiscit del 2 d'agost.

"Palestra" s'emprèn la iniciativa de demanar a tots els catalans, que el prop vinent dia 23 d'abril, diada de Sant Jordi, envii una tarja fent constar aquest voler, al President de la Generalitat.

Les targetes seran facilitades a les oficines de Palestra (Corts Catalanes, 592, pral., Barcelona) al preu de pessetes 1'25 els vint-i-cinc exemplars.

Pel major èxit d'aquesta campanya cal observar aquestes instruccions:

1.ª Totes les entitats de Barcelona i de fora, de qualsevol caràcter que siguin, (patriòtiques, polítiques, culturals, sardanístiques, orfeons, cooperatives, sindicats agrícoles, etc.) són pregades de fer com més aviat millor les comandes de postals que necessitin.

2.ª És convenient que a cada població es constitueixi ràpidament un Comitè encarregat de la propaganda i distribució d'aquestes targetes.

3.ª Així mateix haurien d'organitzar-se comitès en fàbriques, tallers, bancs, magatzems, oficines, etc., amb la mateixa finalitat.

4.ª Aquestes targetes podran també ésser signades per les dones i per tant és de molta conveniència l'organització de Comitès Femenins.

5.ª Les postals seran totes impreses i solament deuran portar manuscrites la signatura.

6.ª Aquestes postals portaran franqueig d'imprès, o sigui de 2 cts. per les tramesses des de fora i de 5 cts. per les d'interior.

"Palestra" espera de tots els catalans, que no planyeran esforços pel major èxit d'aquesta campanya patriòtica.

Enquestes de VIBRACIÓ

¿Quina influència creieu exercirà el vot de la dona catalana en els resultats electorals?

¿A Girona i a les seves comarques, en especial, en quines directrius creieu es manifestarà?

¿Sou partidari de la representació proporcional?

Publiquem les següents respostes a l'enquesta:

I

Crec que el vot femení serà de gran influència electoral, vinguent en certa manera a suplir la deficiència que en l'ordre d'actuació ciutadana existia fins ara.

Entenc que la dona és més apassionada que l'home, i tal circumstància motivarà el que vingui ella a preocupar-se millor que aquest de tots els problemes que afecten a la cosa pública.

II

A no dubtar, el vot de la dona en nostre país haurà de manifestar-se a favor d'aquella política que representi sòlida garantia de que hauran de ser respectats els principis bàsics de l'ordre, de la religió, de la família i de la propietat.

Per tan crec que el vot femení haurà de afavorir els partits de Dreta, entenguent-se aquest adjectiu en el vertader sentit de la paraula.

III

Decididament soc partidari de la representació proporcional per quan això estimula la creació de grans partits polítics, que al cap i a la fi no són sino escoles de formació ciutadana.

Demés, amb la representació proporcional es té la seguretat de que cap sector polític quedarà eliminat de la intervenció en el govern dels pobles, i això precisament és el que, a mon juí, constitueix l'essència de la veritable democràcia.

Pel mateix rebutojo el sistema actual i sobretot amb la condició del "quorum", puix que això tendeix a l'exclusivisme, cosa que és irreconciliable amb tot sistema de tendència democràtica.

Amb tot, per a que el sufragi sigui la veritable manifestació de la voluntat popular, és necessari que aquella es produeixi lliure i espontàniament; i la pràctica ensenya que amb l'actual procediment d'emetre el vot, no acostuma a passar així.

Per tant, sóc partidari de que el sistema actual sigui substituït per el règimen de "cabina", que és el que, al meu entendre ofereix més garanties de purificació; puix que evita la suplantació del vot i ademés fa que l'elector no sigui víctima de cap mena de coacció o violència.

A. BUSQUETS NORAT
Regidor de l'Ajuntament de Girona

Ara féu el favor de dir què no s'haguera pogut fer amb aquesta xifra, en escoles, pantans, carreteres, ferrocarrils, etc., etc. Ara féu el favor de dir quina no seria la nostra situació econòmica si aquella quantitat s'hagués despès en obres reproductives.

I de tot aquest gavadal de pessetes, no en queda res. I de tot aquest gavadal de pessetes en queda el ludrihi d'uns fets d'armes desventurats, i el que és pitjor, milers i milers de vides sacrificades en una empresa d'aventura eixorca.

Però diners i vides mantenen una espantosa oligarquia, i aquesta servia la corona de suport i d'escambell per a jugar a folles i poder-li conquistar el sobrenom d'"el africano".

Quan en un règim democràtic aquesta nefanda obra de dotzenes d'anys haguera estat possible?

ORGANITZACIÓ AGRÍCOLA

La nostra organització agrícola és incipient i el mal no és d'ara. Ara més aviat es nota un desvetllar en aquest punt.

Un dia, gairebé tots els Sindicats Agrícoles que es formaven, tenien un aspecte confessional, amb el vell lema de "uns per altres i Déu per tots", amb conciliar a la Junta Directiva i amb patró tutelar.

Aquests Sindicats han caigut fracassats una rera l'altre i avui gairebé no en queda un en peu. La sociologia catòlica, a càrrec de rectors i de vicaris, féu gran fallida, demostrant que la tasca dels ministres del Senyor no era per a fomentar els "béns d'aquest món".

Aquest fracàs no el saberen aprofitar els propietaris rurals, massa acomodaticis i panxacontents, per a organitzar Sindicats Agrícoles liberals, que atraguessin adeptes en lloc d'allunyar-los, que fossin entitats més obertes i més dedicades a les seves tasques pròpies.

Ara l'absència d'acció socialitzadora en la pagesia, ha trobat orfe el camp d'actuacions adients i ha deixat als pagesos a la mercè dels que cridaven més o els afalagaven amb tota mena de promeses.

Endegar les coses pels rectes camins d'una sindicació de productors a base de la cooperació, de la solidaritat ciutadana i de la defensa dels interessos econòmics en joc, representant un esforç major i l'aprofitar un temps preciós, després d'haver-se perdut inútilment incomptables beneficis per a l'absolutisme d'uns i la gasiveria dels altres.

I encara si la lliçó s'aprofités!

HINDENBURG, TRIOMFANT

Definitivament ha triomfat en les eleccions presidencials alemanyes el vell mariscal, enfront de l'impetu desfermat d'Hitler.

Europa, i el món, feren dilluns un respir, com qui s'alleugereix d'un pesombre. No obstant, qui sap si haguera succeït amb el cap dels "nazis" el que succeí amb Hindenburg en la primera elecció de l'home de Tannenberg.

Hitler a l'oposició és un perill, i aquesta mena d'homes en el govern són un fracàs, tant ràpid com estrepitosos. Hitler ha fet les propagandes de la seva candidatura a base d'atraure els desesperats amb promeses hiperbòliques, que la realitat i la responsabilitat del governar s'hagueren encarregat d'obligar-lo a fer marxa enrera, de frenar considerablement, d'actuar en forma oposada al que imprudentment havia promès.

Tot amb tot val més que l'experiència no sigui feta i que les coses s'arrangin sense massa trencadissa, que haguera pogut ésser irreparable.

La derrota posa també peus de plom i palla a l'esquella, i ara almenys ens queda la tranquil·litat de pensar que si el món està en desori, la gran massa que encara conserva el seny i l'equilibri és prou forta per a endegar, amb el temps, les coses pels bons

Liberalisme

Amb una virior renovada, els principis del liberalisme són proclamats com solució i s'apliquen per primera vegada a Espanya.

Secularment la societat està basada en fonaments injustos, que és precís rectificar. En tots els temps, en una o altra forma hi ha hagut esclaus, go és, homes sense llibertat. El liberalisme blasmà l'esclavatge però no acabà amb ell; fou precis que la Revolució francesa, proclamés els drets de l'home i del ciutadà, per a alliberar l'home com a cosa. Subsistí però l'esclavatge de l'home sotmès a la necessitat econòmica que no podia remeiar, i mentre això subsisteixi, mentre a uns tot els hi sobri i a altres tot els hi manqui, no hi haurà repòs per les consciències, ni pau social estable.

A alliberar l'home de l'esclavatge econòmic treballen totes les ideologies polítiques i filosòfiques. Unes, com el liberalisme, ho fan posant l'home per damunt de tot; altres, com el socialisme, ho fan anorreat la persona humana per a sotmetre-la al domini de l'Estat; unes, com el liberalisme, volen una societat servida per l'Estat, altres, com el socialisme, volen una societat en que l'Estat sigui senyor dominador de totes les coses; unes, com el liberalisme, propugnen per igualar l'home davant la llei, altres, com el socialisme, propugnen per igualar-lo davant la naturalesa; unes, com el liberalisme, aspiren a igualar l'home en el benestar, altres, com el socialisme, aspiren a igualar-lo en l'indigència.

El liberalisme és una solució, doncs, més oberta i generosa; el socialisme és una solució de desconfiança i de rezel. El liberalisme és una solució més realista perquè accepta la desigualtat dels homes i la corregeix; el socialisme és una solució més utòpica perquè cega la perfecció en un impossible. El liberalisme és per tant una solució més humana.

Per a aconseguir el que es proposen, els credos liberals han de desfigurar el passat, negant com a valor històric, tot el que no sigui el fet econòmic, i Marx ha de reinstaurar l'home economicus de Bentham, oblidant que els impuls generosos i heroics han farcit la història i han plasmat realitats jocundes i glorioses. Per a aconseguir el que es proposen, els credos liberals han de partir de la lluita de classes, que és una contrafigura de les lluites religioses, i han de escupir damunt del principi liberal de la fraternitat humana, justificant així els medis pel fi. Per a aconseguir el que es proposen, els credos liberals han de convertir l'Estat en propietari únic dels medis de producció i de riquesa, abolint la propietat privada, ofegant els estímuls naturals, convertint la societat en una agrupació gregària de tristos i de pessimistes.

L'Estat social, ha dit Rousseau, solament es avantatjós quan "tots posseeixen quelcom i ningú manca de tot." La justícia social que percaem és quan la disfruten tots o la major part dels ciutadans; quan sabem que tots som igualment candidats a la riquesa; quan tots poden assolir la felicitat o el benestar, per medi d'un progrés que no és el domini de l'organització col·lectiva o comunal de la societat. La justícia social que percaem és la que resumeix Macdonald quan proclama la igualtat d'oportunitat per tots els homes i la que sintetitza Rousseau quan diu que "podent ésser desiguels els homes en força o en engeni, venen a ésser iguals per la convenció del dret".

En resum: si són tres les categories polítiques del liberalisme: individu, societat, Estat, siguin també tres els ideals que les encarnin: Llibertat, Igualtat, Fraternitat. L'ideal de l'home és ésser lliure; el de la societat és viure dintre un ambient armònic, pacífic i fratern; el de l'Estat, és vetllar per a que l'equitat i la justícia presideixin totes les relacions i pactes dels homes. Les dictadures, blanques o roges, Mussolini o Stalin, es proposen substituir el vell lema liberal per la trilogia moderna: Autoritat, Ordre, Justícia. Però l'autoritat sense llibertat és tirania; l'ordre sense fraternitat, és

opressió i la justícia sense igualtat, és privilegi.

Veus'ací, doncs, com el liberalisme en abolir tots els privilegis; en valoritzar l'home segons els seus mèrits; en fer-lo lliure davant l'igualtat per la llei; en possibilitar-li tots els camins, sense contradir la naturalesa; en fer-lo hereu de tots els benestars, sense llevar-li estímuls; en desfer totes les desnivellacions socials per mitjà de lleis i reformes socials d'ample base, és avui per avui, la tendència més justa, la més assequible i la més cordial.

Dogma de l'escola liberal és la llibertat de consciència. Si tots els homes són lliures, han d'ésser-ho per a escullir la religió que estimin vertadera o per a no tenir-ne cap si creuen que totes són falses. Ara bé: l'Estat com ordenament jurídic ha de vetllar per a que l'home pugui ésser respectat en aquest dret a la seva llibertat de consciència. Si l'Estat abraça una determinada religió, és evident que no pot complir amb la seva missió com ordenador jurídic i ha de trencar l'equilibri de l'igualtat dels ciutadans, perquè ha de preferir els que són fidels de la seva Església i ha de procurar per tots els mitjans que els homes combreguin en la confessió oficial, inculcant-els-hi les doctrines que són pròpies d'ella. L'Estat confessional no pot garantir en la pràctica la llibertat de consciència.

Si admetem com a primari aquest principi, i volem ésser lògics amb ell i amb nosaltres mateixos, hem d'acceptar que l'Estat sense religió oficial, ha de tolerar totes les religions que no s'oposin a la moral o als bons costums; ha de garantir la pràctica de llurs cultes amb llibertat no oposada a la moral i a l'ordre públic; ha de secularitzar els cementiris, perquè si no pot diferenciar els ciutadans en vida per raó de religió, menys encara els pot diferenciar després de la mort; ha de mantenir-se separat de tota Església, àdhuc la predominant, i aquesta en totes les seves manifestacions ha de sotmetre's a les lleis positives de l'Estat que ha de vetllar per la supremacia del poder civil com expressió del més alt exponent de l'ordenament jurídic que li pertany; ha d'implantar el laïcisme estatal en totes les seves funcions, entre elles l'escola laica, que no vol pas dir l'escola antireligiosa.

Però si aquesta és la doctrina liberal, i les coses són com són i no com arbitràriament voldriem que fossin; aquesta doctrina no consent els sectarismes. La llibertat regulada segons la llei, és per tots, i per tant àdhuc els capellans i els frares tenen dret a exercir, dintre la llei i sense privilegis, els seus drets i les seves funcions.

El liberalisme és doncs equilibri i seny; és tolerància i comprensió; és germanor i serenitat. Per això és tan difícil ésser liberal; per això Croce ha dit que el liberalisme és el partit de l'intel·ligència.

Partit Catalanista Republicà

Demà diumenge, a dos quarts de deu de la nit en el local del Centre d'Unió Republicana de Cassà de la Selva tindrà lloc un miting organitzat pel cens del Partit Catalanista Republicà en el que pendran part la senyoreta Anna Murià i els Srs. Camps i Arboix i Tomàs i Piera.

L'interès que l'acte ha desvetllat fa preveure un gran èxit de públic.

Dijous passat en el "Foment agrícola" de Llansà donà una conferència sobre el tema "Reflexió a l'entorn del primer aniversari de la República" el senyor Camps i Arboix, davant d'un públic nombrosíssim que aplaudí l'argument a l'orador.

A Banyoles, en un miting de commemoració de la República, hi prengué part el regidor de l'Ajuntament de Girona, senyor Joaquim Colomer.

Per aquesta nit, a les 10, està anunciada en el "Casal Català" d'Olot, una conferència del senyor Tomàs i Piera sobre el tema "Catalanisme i opressió".

Les finances de la Catalunya autònoma

TRES FÓRMULES

Per tal d'orientar al lector, en aquest punt transcendent de l'aprovació de l'Estatut de Catalunya, donem a continuació les tres fórmules que s'han proposat en el moment de començar la discussió parlamentària. Són aquestes:

L'Estatut diu que Catalunya percebrà les contribucions directes territorial i industrial, els drets reals i l'impost d'utilitats. Els tècnics han calculat les següents partides per cada un d'aquests conceptes, que en xifres rodones donen:

	Millions
Contribució territorial	42
Contribució industrial	47'5
Drets reals	40'5
Utilitats	79'5
Total	209'5

El dictamen, per la seva banda, d'aquestes quatre partides només n'accepta les dues primeres, i en substitució de les dues últimes proposa la percepció del 53 per cent del Timbre, que, deduïts els 18 milions que l'Estat es reserva pels serveis de correus i telègrafs, queda reduït en números rodons a 57 milions i mig. El 53 per cent d'aquesta quantitat dona 30 milions i mig, aproximadament.

Tenim, doncs, que el que toca a Catalunya, segons el dictamen, és:

	Millions
Contribució territorial	42
Contribució industrial	47'5
53 per cent del Timbre	30'5
Total	120

La diferència en contra de Catalunya és de 89 milions i mig.

El vot particular dels senyors Lluhi i Xirau proposa per a la Generalitat els mateixos conceptes que l'Estatut, amb la particularitat que pel que toca a l'impost d'utilitats Cata-

lunya se'n reserva l'exacció, però s'obliga a ingressar-lo a la Hisenda de l'Estat. De manera que, segons els diputats de l'Esquerra, els ingressos de la Generalitat han d'ésser els següents:

	Millions
Contribució territorial	42
Contribució industrial	47'5
Drets reals	40'5
Total	130

La diferència en contra de Catalunya és de 79 milions i mig.

De moment donem aquestes xifres, sense comentaris.

Curset de conferències sobre malalties

Organitzada per la Comissaria de la Generalitat, se començarà un curset de conferències sobre malalties a càrrec de cultes i eminents professors, sota el següent programa:

Dia 21 d'abril. — Dr. Godai: Característiques de la Infància i estats constitucionals.

Dia 30 d'abril. — Dr. Sayé: Tuberculosis Infantil (amb projecció d'un film sobre obtenció del B. C. G.).

Dia 6 de maig. — Dr. Brossa: Malalties de l'Aparell digestiu en el nen.

Dia 13 de maig. — Dr. Pascual: Alimentació de la primera Infància.

Dia 21 de maig. — Dr. Torelló: Heredo-sifilis (amb projeccions).

Dia 27 de maig. — Dr. Martínez García: Etiologia i tractament de les malalties infeccioses de naturalesa eruptiva (estat actual).

La conclusió del curset anirà a càrrec del Dr. G. Marañón, en data que s'annunciarà oportunament i disertarà sobre alguna qüestió de la seva especialitat relacionada amb l'Infància.

L'hora de les conferències serà a les 5 de la tarda i tindran lloc a la Sala d'Actes de la Casa d'Assistència Social de la Comissaria.

Ara fa un any

Aquesta setmana, ha fet un any del naixement i mort de la República Catalana.

El 14 d'abril a la tarda, els homes que el poble portà al triomf electoral saberen fer-se dignes de la confiança que se'ls diposità i amb la irresistible força cívica que dona el dret i la justícia, assaltaren els engranatges de la cosa pública entre els vitors del poble que ratificava en un moment d'audàcia i complint de crits de joia les places i els carrers, l'acte que havien fet dos dies abans a l'anar a dipositar el seu vot a les urnes acullidores de la veritable democràcia.

14 d'abril de 1931. Catalunya fou durant uns dies l'única mestressa dels seus propis destins.

Què hauria passat si els catalans, fent cas omís de la paraula d'honor donada a Sant Sebastià, haguéssim volgut continuar l'obra començada sota l'únic i exclusiu patronatge de República Catalana?

Es difícil una resposta categòrica. El cert és, però, que els catalans donarem una paraula i ja assegurant el triomf republicà arreu d'Espanya, prestarem sotmissió al Poder Central, qui al seu torn, reconegué la nostra personalitat estatuïnt el Govern de la Generalitat.

Ha calgut un any perquè els representants de la República Espanyola poguessin oír els nostres desitjos, plasmats en l'articulat de l'Estatut, que tots votàrem i va a donar començ la gran batalla de la democràcia con-

tra la incomprensió sectària d'una minoria.

Malgrat tots els mals averanys que hom pronostica, som optimistes, volem ésser optimistes i que la batalla es resoldrà al nostre favor perquè representarem la victòria de la raó, del dret i de la justícia.

Si així no fos, el Parlament de la República palesaria d'una manera contundent que els verges aires republicans encara no han esventat prou les Corts d'Espanya i que l'ombra d'una reacció més o menys disfressada plana encara damunt dels homes que es titulen liberals i demòcrates.

Més com hem dit, volem ésser optimistes i creiem que l'Estatut arribarà prou íntegre a les nostres mans, perquè la consciència el reconegui com a fórmula de transició devers un pròxim futur més just.

En aquells moments transcendents que l'Estatut serà discutit a la cambra cal que els homes d'Espanya es donin perfectament compte dels resultats que poden precedir a la seva resolució i recordin unes paraules que l'illustre Marañón pronuncià arran de la seva votació pel poble.

"Qué cabe hacer cuando un pueblo pide una cosa? Ahora es Cataluña, la que ha mostrado bien claramente la unanimidad de su deseo. Ante este hecho, no hay más que dos caminos: o dar a Cataluña lo que pide o enviarle un ejército de conquista."

LLUIS D'ARMENTERA

Ajuntament

CARNET D'UN ESPECTADOR

La sessió d'aquesta setmana va celebrar-se el dimecres i de segona convocatòria presidida pel senyor Miquel de Palol, havent-hi presents els regidors senyors Dalmáu, Vidal, Busquets Ventura, Varderi, Pascual, Escatillar, Rahola, Colomer, Ribas, Vilardell, Cerezo, Tomás, Bonmati i Regas.

A la correspondència i despatx oficial hi trobem: instància del jardiner municipal demanant jubilació; comunicació de la Junta de Museus accedint a que l'Ajuntament utilitzi l'escut de pedra dipositat al Museu i amb aquest motiu i a proposta de la presidència s'acordà depositar al Museu de Girona, el damasc que antigament ornamentava el saló de sessions, per ésser d'un valor artístic remarcable.

Hi ha una comunicació de l'Ajuntament de Sabadell demanant que en aquests moments que el Parlament espanyol va a discutir l'Estatut de Catalunya, es faci saber al senyor President del Congrés per a que el trameti al Parlament, que Catalunya demana l'aprovació de l'Estatut en la seva integritat.

Després d'unes càlides paraules del nostre amic Miquel de Palol, s'aprova per unanimitat.

Una comunicació de l'Ajuntament de Ripoll, demanant que en aquesta hora de fonda emoció dels catalans es faci constar l'adhesió de la ciutat vers el President de Catalunya, don Francesc Macià. S'aprova per unanimitat.

Es passa als dictàmens que són: D'Hisenda, sobre concert parada a M. Bóty; arguant subvenció a alumnes de l'Escola Normal per a viatge d'estudis. De Foment: Sobre projecte de clavagueres del carrer de Barcelona,

amb imposició de contribucions especials. Intervé el senyor Tomás dient que el dictamen no és exactament el que s'havia parlat a la Comissió i que no s'acordà res en concret. Intervenen en el debat els senyors Busquets, Cerezo i Rahola, exposant els seus punts de vista i per fi s'acordà tornés a la Comissió.

S'aprova el plànol de parcel·lació del baluard de Sant Francesc per anar desseguida a la venda dels mateixos. Queda damunt la taula a petició del senyor Ribas, el projecte de reglament de la brigada d'Arbitris.

Dictamen de la Central sobre celebració de la Diada de Sant Jordi, amb repartiment de bons als pobres. El senyor Vilardell digué que la companyia que actua al Teatre s'havia ofert per a donar una funció de gala aquella diada, acordant-se acceptar l'ofertament.

Al anar a llegir-se la proposició de la minoria regionalista demanant l'aprovació íntegra de l'Estatut, el senyor Bonmati la retirà per haver-se ja aprovat les dels Ajuntaments de Sabadell i Ripoll que encarnen la mateixa idealitat.

En pres i preguntes el senyor Palol convidà als senyors regidors als actes que en commemoració de la proclamació de la República se celebren el dijous passat.

La presidència demanà constés en acta el condol de la Corporació per la mort de la muller del regidor senyor Tordera.

El senyor Rahola, demanà que amb motiu del dia 14 es telegrafés al President de la República Espanyola i al cap del Govern, saludant-los en nom de la ciutat.

I després de breus preguntes dels senyors Rahola, Bonmati, Pascual i Tomás s'aixecà la sessió.

FRIC

ANTENA

camins de la pau dels esperits i de la restauració econòmica.

LA FESTA DEL DIJOUS

Arreu d'Espanya s'ha commemorat amb festes extraordinàries el primer aniversari de la República. La festa oficial no ha estat enlloc una cosa buida, per què n'era ànima l'ànima del poble.

Pels esclats festius del passat dijous es demostra que la República és com mal assistida per la consciència viva popular, que segueix fidelíssima a la forma de Govern que fa un any s'instaurà a casa nostra.

Ara ja no és un gest passional, una rauxa inflada per les circumstàncies, una explosió del moment que passa com un meteor. Ara és un fet reflexiu, nascut de l'experiència, després de tot el procés de la realitat. I això és revelador i sobretot és simptomàtic, i sobretot encara és confortador.

No oblidem que la llegua de més mal camí, ja està passada. No oblidem que la normalitat es consolida. No oblidem que les algües desbordades tornen a son llit.

La festa de dijous tot això ens demostra.

L'EXERCIT DE LA REPUBLICA

La desfilada militar de dijous a la Devesa, fou el "clou" de la diada a Girona. Realment la disciplina, la presentació i la marcialitat de les tropes, fou excellent.

Cap parada militar, antimilitaristes en l'amplia acepció del mot, ens ha produït mai entusiasme, si poguessim, suprimiríem tot el que significués un instrument bèl·lic. Però això és en el terreny dels principis.

Per primera vegada en la nostra vida dijous, contemplant la parada de la tropa que guarnex Girona, tinguerem l'impressió que ha de donar un exercit al seu pas: l'impressió d'ésser una força veritable. No aquella impressió de cosa desguarnida, primparada i rutinària que donaven les tropes en els temps monàrquics.

Ben uniformats, ben calçats — ja no veiem espadenyas — i ben utilitats, les unitats que desfilaven, sobretot la artilleria, us permetien creure que tot allò era quelcom, que tot allò era un instrument, que si costava diners a l'erari públic, podia tenir un poder actuant relacionat amb la finalitat que l'exercit ha de complir.

I la lògica conclusió és aquesta: que el veritable militarisme és el de que el militar compleixi la seva missió estricte, sense sortir-se'n; i que quan el militar se'n surt, perjudica, en tots conceptes, la creació d'un exercit veritable.

UNIO DE DRETES

Aquesta tarda Gil Robles havia de parlar a Girona sota els auspicis de la "Federació d'Acció Social".

No obstant els organitzadors, sabem que aquesta institució no és pas l'única patrocinadora de l'acte. Així ens ho fa creure un solt inserit en "Diari de Girona" dies enrera anunciant que el "Centre Catalanista de Girona i sa comarca" intervenia en la celebració del mateix. Ho corrobora el fet de que en la consergeria de la vella entitat es facilitessin tarjes per a assistir a l'acte.

Demés, tot fa creure que s'intenta una unió de dretes a casa nostra, des dels tradicionalistes fins els regionalistes, o siguin les dretes anti o arrepúblicanes. Si en tinguéssim dubte els recents contactes Ventosa-Martínez de Velasco, ens ho resoldrien. Les manifestacions del cap dels agraris, entre els que hi figura Gil Robles, són explícites.

El que ens admira, però és que homes que es diuen i són catalanistes, tolerin intromissions que descatalanitzen la política catalana i acceptin que homes com Gil Robles, vinguin a Giro

Per la música

COMMEMORACIO DEL I CENTENARI DE WOLFGANG GOETHE.

Mercè Plantada, cantatriu.

Alexandre Vilalta, pianista.

Rosend Llates, conferenciant.

El passat dia 8 del mes que som l'Associació de Música va commemorar dignament el primer centenari de Goethe contribuint així a la glorificació universal d'aquell poeta.

Rosend Llates, prestigiós publicista, ens parlà de Goethe i la seva relació amb la música, però d'una manera purament anecdòtica, cosa que ens sorprengué car creiem que Llates té preparació per a endinçar-se en un tema tan suggestiu.

L'intervenció d'un literat com Rosend Llates en el programa, era una novetat que fou ben acollida pel públic i felicitem a l'Associació de Música per aquesta iniciativa.

Sabem que quan l'homenatge a Garreta, després del seu traspàs, la Associació de Música demanà la col·laboració del notable musicògraf Joaquim Pena, gran coneixedor de l'obra musical de Garreta, perquè ens parlés del nostre músic, però aquell propòsit fou frustrat pel dictador que patiem en el Govern civil i que no volia que es donés la conferència en català. Recordem aquesta anècdota per a dir que de molt de temps l'Associació de Música tenia el propòsit de fer intervenir en els seus concerts a literats i musicògrafs.

Llibres

"Amb els braços oberts"...

(Reportatge de l'Estatut)

Lluís Aymami i Bandina.

Editorial Poliglota. — Barcelona.

"Amb els braços oberts..." és un llibre excepcional en el nostre món literari, i cal que ho remarcuem amb joia.

No es tracta de res transcendental, ja ho diu l'autor en unes paraules prèvies, ni un llibre d'història, ni un llibre polític, és senzillament el llibre d'un reporter que conta planament els fets esdevinguts en aquells dies que tota Catalunya vibrà baix la joia més profunda.

En un país com el nostre, que tan avesats estem que el periodista faci novel·la i el novel·lista reportatge, no deixa d'ésser un esdeveniment extraordinari, l'aparició d'un llibre com el de l'Aymami, en el que un dels millors reporters que tenim faci reportatge.

L'estil àgil i lleuger del reporter, plana damunt del llibre que se us esmuny suaument per davant els ulls, mostrant-nos una visió lírica del que tots hem viscut. A voltes unes paraules com deixades anar involuntàriament al corre la pluma, us produeixen un calfred d'emoció.

Malgrat les paraules de l'autor, que no ha volgut fer un llibre d'història; ho és, com ho són tots els reportatges que diàriament ens serveix la premsa. La veritable història són els reporters que la fan portant sobre el paper totes les palpitations del poble, no els historiadors que sempre són influenciats per prejudicis de posició o per espais de temps transcorreguts.

"Amb els braços oberts"... és l'obra que tots hem de llegir si volem tenir una vegada més davant nostre, el record d'unes glorioses jornades plenes d'incertitud sobre l'esdevenir de la nostra pàtria.

BOTA

Llengua pròpia, esperit propi, cultura pròpia constitueixen el gran fet nacional. Catalunya té aquests senyals inequívocs. Catalunya és nació. ¿Què hi fa que els textos oficials li duguin regió de la nació espanyola? Una Constitució i un Estatut duren anys. La cultura i l'esperit i la llengua d'una nació duren segles.

ROVIRA I VIRGILI

Els èxits continuats de Mercè Plantada els trobem justificats en la sinceritat de les seves interpretacions que l'han acreditat com a artista única en el difícil conreu del lied. El lied vol que sigui dit en tots els seus accents i matissos. El lied és una interpretació musical de la poesia, és la música que s'escapa, que sobreix del lirisme de la poesia.

Això ens dirà la quantitat d'emoció de que deu estar posseït l'artista interpretet de lieds. I fins avui entre els molts cantants que hem oït, tant nacionals com extrangers, solament Mercè Plantada ha satisfet aquesta servitud de l'art.

Solament amb el talent posat al servei de l'emoció més desvetllada, es pot fer arribar a l'oïent les emocions de l'amor abraçant i mai satisfet, del dolor de mare, de l'amor que neix, simbolitzat en les florides de la primavera i tot quant ens diu Goethe en les seves immortals poesies.

Fent costat al poeta, en el programa hi veiem els noms de Mozart, Schumann, Beethoven i Schubert. També hi havia una obra de Morera, el qual, junt amb d'altres compositors catalans, i quins noms ens hauria agradat veure en el programa, han volgut fer llur aportació al primer centenari del poeta.

Alexandre Vilalta, pianista, contribuï amb el seu mestratge al lluïment de Mercè Plantada.

No cal dir com celebrem que la nostra Associació de Música hagi fet prestació de la seva espiritualitat en la festa universal de commemoració del primer centenari de Goethe.

JOAN GERIO

Primer Concurs Musical convocat per la Comissaria de la Generalitat de Catalunya a Girona

El Comissari delegat del Govern de la Generalitat de Catalunya a Girona, d'acord amb el propòsit expressat en possessionar-se del càrrec d'esmerçar en obres d'assistència social i d'art i de cultura, en les seves diverses manifestacions, la totalitat de les quantitats que té assignades en concepte de despeses de representació; i amb el desig, d'altra banda, d'aportar una alta col·laboració a les festes commemoratives de la proclamació de la República, gloriosament instaurada, convoca un concurs entre els compositors catalans per premiar la sardana que, ultra el mèrit artístic i la seva perfecció tècnica, expressi d'una fàlisi més inspirada i reeixida els sentiments de llibertat que agermanen tots els pobles d'Espanya sota la República i els de catalanitat de la nostra estimada pàtria.

El premi, consistent en 1.500 pesetes, serà concedit a la millor sardana per a cobla clàssica, a la qual podrà afegir-se un trombó suplementari, amb les següents condicions:

I. Les sardanes que optin al premi hauran d'ésser escrites de mà de copista i amb tota claredat, encapçalades amb un títol i un lema i adegades al senyor Secretari de la Comissaria dins un termini que finirà el 25 de maig vinent.

II. El veredicté es farà públic el dia 6 de juny següent, i l'autor premiat trametrà el més aviat possible al senyor Secretari de la Comissaria el seu nom i adreça i els sis primers compassos de la sardana premiada.

III. La sardana que hagi obtingut el premi restarà de propietat del seu autor, però la Comissaria es reserva el dret de fer-la estrenar en un festival que s'anunciarà oportunament.

IV. Els autors de les sardanes no premiades podran recollir les partitures dintre el termini de tres mesos, a comptar de la data de la publicació del veredicté, mitjançant la presentació del sis primers compassos de l'obra.

Constituiran el Jurat qualificador els mestres Pau Casals, president; Eduard Toldrà i Francesc Civil.

Girona, 9 d'abril de 1932.

El Comissari de la Generalitat, Josep Iria.

Ciudadans! Ciudadanes!
Es reparteixen a domicili els butlletins per a la formació, amb referència al dia 1 de març, del

Cens electoral

Tenen obligació ineludible d'inscriure's els homes i les dones majors de 18 anys.

Es el compliment del deure primari de ciutadania i el medi per a poder exercir el dret de sufragi.

Per Catalunya, per la Llibertat, per la República.

Mirador esportiu

Com jugà el Girona F. C. el primer partit "Copa Llevant"

Ja tenim començat el torneig "Copa Llevant". Amb aquesta nova competició, ja tenim, la resta de la temporada futbolística assegurada; malgrat algun sector de premsa cregui que aquest nou torneig, a la fi redundarà en perjudici dels propis clubs, nosaltres per el que'ns afecta volem creure tot el contrari; el nostre camp d'esports cada dia es veu més concorregut, i partint del principi de tenir per adversaris equips de la vàlua i categoria d'aquesta nova competició, solament resta una cosa — per mantenir i a l'ensens augmentar l'afició i obtenir a cada nova jornada una ben nombrosa concurrència a l'Estadi — que l'equip gironí sigui acuradament i intel·ligentment confeccionat i dirigit — hem de remarcar que alguns col·legues locals ja han deixat entreveure el malhumor que els causa la composició de l'equip local amb la nova dèria d'incloure-hi alguns elements estranys i eliminant-ne de casolans — si això s'aconsegueix per part de la direcció, i els equipiers del Girona F. C. els acompanya en aquest nou campeonat una major sort que en l'anterior torneig amistós, s'haurà aconseguit mantenir i revifar part de l'afició gironina, augmentar el prestigi del Girona F. C. per a la pròxima temporada i confirmar la competència de l'actual Junta Directiva.

El resultat de la primera jornada aconseguit per l'equip local davant d'un equip de la categoria del Badalona, ha causat certa sensació... hom creu que el Girona F. C., pot donar molt de joc en aquesta competició i nosaltres volem creure que algun disgust també!...

El camp de joc presenta un bonic aspecte, el programa tan mateix s'ho val, dos partits per el mateix preu, n'hi ha per acontentar al més exigent.

Acaba l'encontre disputat entre els equips "Armentera F. C." i el Girona (Reserva) amb el resultat de 3 a 0 favorable a l'equip propietari del camp.

Surten al terreny de joc els primers equips Girona F. C. i Badalona F. C. El col·legiat Espelta, és l'encarregat de dirigir la palestra.

El vent que bufà tota la tarda, contribuï en gran manera en deslluir l'encontre que no obstant fou ben jugat; el Girona, afavorit la primera part per la ventada, aconseguí superar i dominar lleugerament al seu contrincant, marcant dos gols de bona "marca" per l'oportunista i ferm marcador davanter centre Clara.

La segona meitat del partit, el Badalona tingué el vent a favor, però no pogué aprofitar-ne l'avantatge, car els gironins s'empraren a fons i pogueren arribar a les acaballes del match amb un punt d'avantatge. L'equip foraster en aquesta segona part ha passat a ésser el dominador encara que la partida ha estat força anivellada.

Quan faltava un minut per acabar, un xutet sense segones intencions s'escapoleix de les mans de Puig i entra dins la xarxa.

L'encontre fineix amb el resultat d'empat a 2 gols; la puntuació, ha estat força justa i el resultat és ben esperançador. L'arbitratge ha estat acurat, hi ha complagut a tothom.

TORNEIG COPA LLEVANT

A remarcar dos victòries rotundes i un empat meritíssim per part del Girona.

Resultats de la primera jornada

Girona-Badalona, 2-2.
 Ripollet-Iluro, 4-1.
 Sant Andreu-Granollers, 3-0.

Puntuacions
 Partits Gols

	J	G	E	P	F	C	P
Ripollet	1	1	0	0	4	1	2
Sant Andreu...	1	1	0	0	3	0	2
Badalona	1	0	1	0	2	2	1
Girona	1	0	1	0	2	2	1
Granollers	1	0	0	1	0	3	0
Iluro	1	0	0	1	1	4	0

El Girona fineix el torneig "Copa Generalitat de Catalunya", perdent amb el Martinenc per 2 a 3.

Amb motiu de l'aniversari de la segona República, el camp de Vista Alegre és testimoni d'una jornada esportiva ben aprofitada.

Començà la tarda en el nostre camp d'esports amb un partit d'equips infantils; seguit d'unes proves atlètiques que en realitat no han sapigut atreure's l'atenció del públic per la escassetat d'atletes i per ésser molt reduït el nombre de proves — si mal no recordem dos — 400 metres i llançament del jabalot.

El match Girona-Martinenc estava anunciat per a un quart de cinc, però com que ja estem acostumats a no veure arribar les jugadors forans a l'hora, no ens hi capfiquem gaire i procurem distreure-nos amb l'amic del costat.

El camp ofereix un aspecte agradable, amb una gran entrada, i tenim ocasió de veure amics poe frequentadors del nostre Estadi.

Amb mitja hora de retard començà la partida. Anotem uns elements nous en el Girona F. C. — es veu que allò de la compenetració i el conjunt és un mite segons els directius del Girona — altrament sembla que tenen ganes de jugar. Per altra part el Martinenc que veiem al terreny de joc no s'assembla gaire amb el dels programes; però començada la lluita i tot seguit anotem el primer gol pel Girona als dos minuts de joc, marcat per Pueyo, d'un bonic xut.

La victòria de l'equip local ja tothom la donava per descomptada, quan és el mateix interior dreta que marca admirablement el segon punt per l'equip propietari del camp.

Finix la primera part amb el resultat de dos a zero favorable al Girona. L'equip local ha jugat força bé, la davantera no ha sabut convertir alguna de les seves jugades davant la porta contrària en gols per manca de xutadors. El Martinenc durant la primera meitat del partit ha estat tènue sense anotar res d'importància eliminat per complet i dominat tot el en son favor.

Començà la segona part i els papers es capgiren; els forasters pressionaren i els locals no n'encertaven ni una. Els nous elements es van ajagant poc a poc i el Martinenc amb Cros a la davantera que encara conserva el mateix entusiasme de sempre, comencen a estrenar-se i un darrer l'altre ens en marquen tres i tots de bona qualitat; els adversaris es fan amos de la situació i els locals no fan més que alguna arrencada per Pala dreta sense cap resultat pràctic, així acaba l'últim partit d'aquest torneig tan desastrós pels gironins.

TROFEU GENERALITAT

El Badalona s'adjudica el trofeu i el Girona acaba en l'últim lloc de la classificació. Els resultats definitius són aquests:

	Partits	Gols					
	J	G	E	P	F	C	P
Badalona	6	4	1	1	16	7	9
Martinenc	6	4	0	2	15	12	8
Júpiter	6	2	1	3	12	11	5
Girona	6	1	0	5	9	21	2

E. M. MITJA

na per a donar una conferència no de simple propaganda, com la de Ruiz Funes posem per cas, sinó per a donar una conferència d'orientació i actuació polítiques.

CONTRASENITITS

Lerroux ha orientat el seu partit vers una posició socialment conservadora i de moderació en altres aspectes. No ha comptat però, en la dificultat que hi ha d'això fer, disposant de gent que estaven acostumats a l'antiga demagogia i el pujat anticlericalisme dels elements que seguïen el capdill.

Els inconvenients no han de trigar en trobar-se. Ara mateix, nuclis ben caracteritzats del partit radical han fet bracet al comandant Giménez, esdevingut cèlebre entre els més ferotges i caracteritzats "jabalies" del Parlament i de tendències sindicalistes ben notories.

Se'ns diu que dimecres i dijous passats, el senyor Giménez visità amb l'indicada companyia, Massanet de Cabrenys, Port-bou, Cistella i Garriguella.

El cas és singular, contribuint a augmentar encara el confusióisme ambient, qu'eno és estrany sigui en els de baix, si els de dalt fan tots els possibles per a embolicar i complicar les coses amb tal mena d'actuacions. en tenim sobre els contactes entre elements tan heterogenis, no dubtem que D'ésser certes les referències que les organitzacions directives del radicalisme gironí adoptaran mesures encaminades a desautoritzar aquelles incoherències i evitar tal mena de barreja inexplicables. Sinó, aviat políticament hi haurà qui no sabrà com s'anomena, ni en quin país viu.

PARAULES GREUS

En altre indret d'aquesta edició donem compte de les xifres totals de les tres fórmules que s'han donat abans de la discussió de l'Estatut, per a resoldre la qüestió vital de les contribucions que s'han de cedir per a nodrir la hisenda de la Generalitat de Catalunya.

No encetarem encara el comentari; però per a major il·lustració extraïm unes paraules de Pere Corominas, dites en unes declaracions fetes a un periodista, que valen la pena d'ésser retingudes. Diu així l'il·lustre home públic:

"Si per a pagar les despeses actuals ens les paguen en pesetes, tindrem una vida local de país pobre pagada a preu de país ric. És nostres condicions socials, els preus dels lloguers i dels salaris i de les coses no ens permeten d'organitzar ni unes escoles ni una justícia ni un ordre públic ni unes obres públiques amb la xifra miserable que avui destina l'Estat a Catalunya. La nostra única esperança d'europetitzaçió consisteix en la possibilitat de constituir una hisenda pròpia que ens permeti de pagar els catèdratics, els jutges i els serveis sanitaris i els d'ordre públic, a preus que s'adiguin amb la nostra vida econòmica.

Avui l'Estatut ja és a la Constitució. Si no l'obtenim ara, la Constitució fa possible que el guanyem un altre dia. El desastre que representaria aquesta suspensió, per gran que fos, no ho fóra tant com l'acceptació per Catalunya d'un Estatut estrangulat, d'una hisenda que deixaria morir en les nostres mans això que ens ha costat tants dolors. Això fóra tant com convertir en nova causa de lluites i de revoltes l'instrument que no podem admetre si no serveix per la nostra llibertat.

Jo no aconsello a Catalunya que

Noticiari

A Santa Coloma de Farnés, el passat diumenge i en el local del "Sindicat Agrícola", a càrrec del celebrat i aplaudit elenc artístic "Nova Joventut Farnense", que dirigeix el jove En Josep Martí, va posar-se en escena la bella obra del gran escriptor Ignasi Iglésias, "Foc Nou", aconseguint, els intèrprets un nou triomf que ve a sumar-se als molts aconseguits en diverses poblacions de llur comarca.

Ha clos els ulls a la llum, el nostre bon amic i zelós funcionari municipal, senyor Lluís Sendra, en el millor de la vida.

A la seva esposa, mare, germà senyor Joaquim Sendra, majordom municipal i també bon amic nostre, i demés família, fem present el nostre més sentit testimoni de condol.

S'anuncia concurs per a proveir la plaça de corredor de comerç col·legiat, declarada vacant per defunció de don Joaquim Ordeig. El plaç per a presentar instàncies serà de 20 dies.

L'Ajuntament de Castell d'Empuries, en la impossibilitat d'establir comunicació entre els cementiris civil i catòlic d'aquella població, ha pres l'acord de traslladar les despulles del cementiri civil al catòlic.

La Junta de Clasificació i Revisió d'aquesta província, ha pres l'acord de declarar desertors els joves següents:

Juan Pidall Colls, allistament de La Tallada; Narcís Cuní Torrent, Francesc Róig Coyalía, de Santa Eugènia de Ter; i Modest Portabella Pefolius, de Freixanet.

La comprovació i contratació ordinària d'aparells de pesar se verificarà en el partit judicial de Figueres els dies 25, 26, 27 i 28 del corrent mes. Començarà la revisió per la població cap del partit judicial i seguiràn les demés poblacions.

S'ha concedit a don Bonaventura de Vinyals autorització per ampliar el

accepti l'Estatut si no té una base econòmica més ampla que la del dictamen de la Comissió. No vull que temps a venir el meu país em pugui retreure que no he parlat prou clar. Arribo fins al punt de dir que jo no acceptaria cap responsabilitat política en una situació que no es basés en una liquidació més justa de les facultats contributives de Catalunya."

reg de 285 hectàrees de terra en els termes de Bordils, San Juan de Mollet i Flassà, segons projecte presentat i suscrit per l'enginyer don Jaume Lladó, amb un límit de 200 litres per segon.

Ha deixat la direcció de "La Hispano Hilariencia", S. A., empresa d'automòbils de Sant Hilari Sacalm, don Tomàs Culi Verdaguier, bon amic nostre, el qual palesà des de la fundació de l'empresa les seves excel·lents dots de director.

Organitzat per el "Centre Republicà Autonomista", d'Anglès, en breu es donarà en el local social un cicle de conferències polítiques. Entre els oradors anunciats, figuràn: Salvador Perarnau, Granier Barrera i Joan Mujal.

Amb motiu del decret del Ministeri d'Instrucció Pública, s'han creat 50 places d'inspectors i 50 d'inspectores de Primera Ensenyança. A Girona li correspon una plaça d'inspectora.

S'ha efectuat la subhasta per a la construcció de l'edifici de les escoles de Fortià, havent-se atorgat la construcció a l'arquitecte - contractista d'obres Tomàs Espigulé, per la quantitat de 48.000 pessetes.

Ha estat designat el diputat a la Generalitat Sr. Puig Pujades per a cobrir el càrrec de suplent a la Mancomunitat Sindical Hidrogràfica del Pirineu Oriental.

GRUP EXCURSIONISTA I ESPORTIU GIRONI

Demà diumenge 17 del corrent, a les onze del matí, tindrà lloc la quarta conferència del cicle organitzat enguany pel Grup Excursionista i Esportiu Gironi.

Aquesta conferència ha estat confiada a l'arquitecte Sr. Rafel Masó, el qual es proposa parlar dels nostres Banyes Arabs.

Heus ací els diferents extrems sobre que versarà la seva conferència.

Evocació.— Què se'n coneixia? Què en sabem avui? Les instal·lacions.— Enigmes.— L'estil.

Aquesta conferència ha despertat extraordinari interès.

Els socis del Grup es reuniran a l'estatge social (Sabateries Velles 6), a tres quarts d'onze, per a traslladar-se amb el conferenciant, als Banyes Arabs, on serà donada la conferència.

Gràfiques DARIUS RAHOLA. - Cirons

VIBRACIÓ

SETMANARI CATALANISTA REPUBLICÀ

El senyor que viu a carrer de es subscriu al periòdic.

(data) EL SUBSCRIPTOR.

Senyor Administrador de "Vibració" - Força, 6, baixos. - GIRONA